

алхимикъ Брандъ успѣлъ, следъ дълъгъ и упоренъ трудъ, да получи отъ пикочъта едно вещество, което той нарекълъ фосфоръ. Това вещество е меко като воскъ и като стои на въздуха, а особено ако се търка или постопли, много лесно се запалва, защото се съединява съ киселорода на въздуха и затова се държи въ вода. На тъмно издава слабо блѣдна свѣтлина. Едва сто години по-късно знаменитиятъ шведски химикъ Шееле (1773 год.) открилъ, че фосфоръ има повече въ коститѣ на човѣка и животнитѣ и изнамѣрилъ начинъ, какъ да се получава лесно отъ тѣхъ. Въ много държави сега има фабрики за получаване фосфоръ по този начинъ.

Въ почвата има доста минерални вещества, които съдържатъ въ себе си фосфоръ. Тѣзи фосфорни съединения, разтворени въ водата, се всмукватъ отъ растенията, които не могатъ да живѣятъ безъ тѣхъ. Животнитѣ се хранятъ съ растителни части (плодове, семена, листа и др.) и така фосфорнитѣ съединения минаватъ у животнитѣ и служатъ главно за образуване на коститѣ.*)

Получаването на фосфора отъ коститѣ въ фабрикитѣ е твърде сложно, а при това и доста опасно. Тамъ се употребява сѣрна киселина, а ние видѣхме, че тя гори дрехитѣ и прави рани на кожата. А най-опасното е, че самиятъ фосфоръ е отровенъ и при получаването му се образуватъ задушливи пари, които работниците трѣбва да дишатъ.

Този фосфоръ се казва жълтъ, но въ 1845 г

*) Въ България нѣма фабрика за фосфоръ. Край село Костинбродъ, Софийско, има една фабрика, въ която отъ коститѣ се получава туткалъ, а костената пепель, въ която се намиратъ фосфорнитѣ вещества, се употребява за торъ на нивитѣ.